සන්නස

බැමි

ඉරපායා ඉර අවරට ගිය දිනෙක
නෙත ගැටුනේය ගම්පියසක දුර ඈත
කටුමැටි බිත්ති ලැබ දූන්නත් මුදූ සිසිල
අගහිඟකම්ය තනි රැක්කේ හැම නිතර

වනමල්පිපිවනබඹරුන්රඟනකල
සුවඳක් දැනෙයි මද පවනක් හමන විට
මල් හීසරය මල් දූන්නෙන් මුදාහල
විනිවිද ගියේ හදවත් බැමි පසා කර

රන්හුය ඔතා දැඟිලි අපේ බැඳුණු දින
මසිතට දැනුනේ නුඹ ලග බව මගේ නිවන
පැටවුන් නිසා මන්දිරයේ දූව පැන්න
නොමවැඩිවුනිද සෙනෙහස දෝරේ ගලන

උගත මනා ශිල්පය ලැබූ යසඉසුරු
නුඹ දූටුවාද එහි තුල ඇති බව නිසරු
පොඩිකරදමාහෙටපීදෙනසිත්කැකුළු
පා නවතියිද වන අරණක වූ සොඳුරු

හවදූකනිසා නුඹ දූන්නත් සමුගැන්ම
ආපසු හැරී පියමනිනුයේ මාකෝම
අඹුදරු නිසා තරවී ඇති බැමි බෝම
සිඳලිය හැකිද මගේ හිමියනි නොකියාම

කේ නයනා එල් පෙරේරා

විසි දෙවසරකට පෙර දිනක

දේශන ශාලාව ගොළු වෙලා
නුඹේ අසුන තනිකමින් බකිබඳී
ඔය මුහුණ සුදු කොලේ මතුවෙලා
ඇකී - මැකී යයි බොඳවෙලා

බෝඩිමේ අඩිපාරේ කුරුල්ලෝ
හැරගිහින්
වේලිච්ච සුළංරැලි විසිරිලා
නුඹේ හඬ බිත්තියේ කවි රහස් මුමුණයි
කහට කෝප්පේ කොටහ ඇල්වෙලා

ඔළුවෙ හම ගලවලා බොරළු දා
තැලුවාද
සිගරැට්ටුවෙන් සිරුර දැව්වාද
කන්දෙකේ යකඩ ඇන හිල් කරලා
යැව්වාද
ටයරයට ජීවිතය පිදුවාද

ජනේලය ඉදිරිපිට
පිපුණ රතු රෝස මල
අද බිම බලා නිසොල්මන් වෙලා
පෙති දෙක තුනක් මලේ ඉහිරිලා

අතුල විජේවික්‍රම

පියාසරන මා

අසිහියෙන් රෝහල් ඇඳේ දිගු නිහැඬියාවක
වෙළුම් පටියෙන් නෙත් වෙලා ඇති මොහොතක
කරුණාව මුදූ ගුණය
සුවපත් කළ ආදරය
නිමල සෙනෙහස පුදා - ජීවිතේ පුබුදා ලමින්
මා සුරැකි ඔබ කවුද?
දෙනෙතකට නොපෙනුනත් රැව ඔබේ
රුවැත්තියක බව මනසින් හඳූනම්
මුදූ වදන් ඔබෙ සුසුම් හඬ
මතක මන්දිර මත
හොඳට හුරු පුරුදූය මට.. .. ..
එහෙත්.. .. ..
පවසන්න සත්‍ය
ඔබ කවුද .. .. ..

රාජිතඃ
රෝගීන් දස දහසක් සුව පත්කල ඔබ
ප්‍රභූ වෛද්‍යවරයකු වූ ඔබ
මා මනස අවුලුවා සුවපත් නොකල ඔබ
පතිනියක කැඳවා ගෙන ආ ඔබ
උරුම කළේ වියෝවත් කඳුලත්ම නේද?

ළඳූනිඃ
ඔබ කවුරුන් වුනත්
සුරදූතියකි - හෙදියකි කියා හැඟේ මට
මා ලගින්ම ඉඳ - දිව රෑ නොබලා
දැතින් මනසින් කරනා මෙහෙවර
මහ මෙරටත් වඩා අගනේය මට
ඔබේ දෙපා හසින් පිබිදෙන්නම්
දිව ඔසුවෙන් සුවපත් වන්නම්
සදා සෙනෙහස ඔබෙන් පතන්නම්
අඳූරින් ආලෝකය අයදින්නම්
රාජිත ඃ
හෙට දිනයේ හිරු නැගෙන පැයේ
වෙළුම් පටි මුදා නෙත් ඇරේවි
එක් රැයක් පහන් වන තුරු
මෙතෙක් ඉවසූ විලසට
ඉවසන්න වේවි ඔබහට

ඔබ මා හඳූනා නොගත්තද
මා සැක කලද.. .. ..
අපි අපේම කියාගත් මතකය අවදි කරන්න
ඔබේ දෙනෙත් දිග හරිනා මොහොතක,
ඔබ මා පැතුවද.. ..
මා නොව ඔබ ලඟ සිටිය යුත්තේ
ඔබ අතගත් පතිනියම නොවෙද?
දනිමි ඔය හිත රිදෙන බව.. .. ..

පිළිරුව ඔබෙ ලයෙහි හොවා ගෙන
දෙනුවන් කඳූලින් තෙමාගෙන
හිරු උදාවද් සමගම
හිරෙ නොබසින අධිරාජ්‍ය වෙත
හෙට දින පියාසරන මා
සය වසරක් තුල
සෙනෙහස සිතින්
ආ ද ර ය පිදූ .. ..
ඔබේමයි කියා පැවසූ
පෙම්බර ධ..නු.. ..

කාන්ති වික්‍රමසූරිය

මෙගා සහ රියල්

අනුෂ්ක තිලකරත්න

කොම්පැණි දෙක තුනක
මහපුටුව දරාසිට
දුවගේ පෙම්වතාට ගේම ප්ලෑන් කර
සැප රියෙන් ගෙදර එන තාත්තා නොව
හෙට දවසෙ බර හිසින් දරා
බස් රියේ තෙරපී හෙම්බත්ව ගෙදර එන තාත්තාය

ගේදොර කටයුතු කිසිවක් නැතිව
දවසම හතරවටේ ගෝරි දාගන්න
අවුරුදු 10 න් විවාහ වුනු අම්මා නොව
උදේ හිට රෑ වෙනතුරුම
ලිග් ගල් වළං මැද ජීවිතය දිය කරන
වයසට වඩා වයස ගිය අම්මාය

එයාද මෙයාද ගෙදරින් කියන අරයද
සියළුම කටයුතු නවතා දවසේම හිතන
අය්යවත් අක්කවත් නැත
උපාධියට ජීවිතය බොඳවුනු
වට රවුමේ ඉතිරි කාලය ගෙවන
අය්යලාය අක්කලාය

දැන් දැන් සමහර පොඩි එවුන්
රාත්‍රියේ නින්දට පෙර
දසමාසේ උද්දිකාරෝ කියන්නෙත් හොරටලූ

පහන් වැට

ලක්මව නමදිමි බැතින්....

මද පවනට සැලෙනා නාඹර නිල් ගොයම
තුරු හිස් මුදුනේ සිට ගැයෙනා කන්කළු සියොත් නද
උස් කඳු මතින් හැලෙනා සීතල දිය දහර
සැමදා වාසනා මගේ රත්තරන් ලක් මව

මැටි වළදේ පිසූ එළවළු මාළු පිනී
කෙසෙල් කොළයට බෙදූ රස ආහාර රිසී
අනුභව කරන විට නිදහස් සුවය විඳී
මෙලොව එකම සැප මෙය මැයි සිතෙන හැටී

මව් බිමෙන් ඈත නොරටක දිවි ගෙවූවත්
දෙව් ලොව සදිසි සැප නොරටේ තිබුනත්
දිවියේ කිසිවක් අඩු නැති බව පෙනුනත්
මගේ ලක් මවට සමකල හැකිද මේ කිසිවක් ?

මා මියෙන මොහොතේ අන්තිම සුසුම් පොද
ලක් මව තුරුලේ සැනසිල්ලේ හෙළීමට
පතමි පැතුම් කෙදිනක හෝ ඉටුකර ගැනීමට
සෑම බවයකම බෙදු සිහලයකුම වීමට

සුභාෂිනී බුද්ධසිරි
බෙරික්

මහපොළොව සහ මැණික

ඊ. එම්. ඩී. උපාලි

පුවත

පතලට යට වී තරුණෙක් මිය යයි.

කවිය

දබර කෙරුවෙමු පොළොව සමගින්
ගැඹර සැ[illegible]වුණු ඉසුරු ඉල්ලා
කඳුළු වතුරෙන් සොඳට ඔපකොට
දෙනෙත් රතු කැට නිතර දල්ලා

සෙනෙහින් අප අතර දිලිසුණ
තවත් මැණිකක් නුඹ ම ගිල්ලා
දබර කරනෙමු හෙටත් නුඹ හා
උදුරගත් අපෙ මැණික ඉල්ලා

මරණය රමණය

උදය ආර්. තෙන්නකෝන්

සක්මන් කරන සිත ඇවිදින සිර මැදුර
සිත්තම් කරන පෙර සිතිවිලි ඝණ අඳුර
යන්තම් පෙනෙන එළියට යන බොහෝ දුර
සැනෙකින් පැමිණ සිත නවතින සුසුම් බර

යකඩ කූරු අත ගාලා සිත ගෙවු□
සව්බල හිතට හිටි හැටියෙම වෙඩි වැදු□
බියකරැ අඳුර එනවිට නින්දට වැටු□
නින්දක් නොවේ කෙටි කලකින් මහලූ වු□

අකුරු කළ ද ඇතුල අරුත මග හැරු□
නරක ඇසුර හැමටම පෙර මගට වු□
බැහැයි කියන තරමට හිත වෙරළිරු වු□
මිනිහෙකු මරන එක සිල්ලර කාසි වු□

එල්ලා මරන්නට අත්පොළ සන් වැදු□
කිසිවක් නොදත් අම්මා ඇදගෙන වැටු□
අත්සන නැතිව දින දින දිවි කල් මර□
මරණය රම□ය හිමිනැති පෙම සොවි□

අවසන් මොහොත

අතැගිලි පැටලී ඇත
ඇගෙත් මගෙත්
දෑස් අයා ඇය බලයි
මදෙස
ශෝකය ද කිෂිතිජයද
මුසු වී ඇත
ඒ දෙනෙතෙහි
තෙතමන් නෙත් කොනින්
මතු වුන කඳුළු බිඳු
රෑරා වැටෙයි
දෙකම්මුල මත
එමොහොතෙහි අප්‍රානික වූ
ඇගේ අතැගිලි ලිහිල් විය
ඉමහත් වෙහෙසකින් ගත්
සුසුමක් හෙලුනි පහතට

එය විය ඇය ගත්
අවසන් හුස්ම පොද

ලකෂමී ගුණරත්න

"දැහැනට සමවැද"

දැහැනට සමවැද විදිමින් තත්සර..
පවන් පතින් සුව හමනා සිහිලැල්..
සුරගන යහනක විදියුරු සිත්තම්..
පුෂ්ප මංජරී සුව දේ මනමත්..

පින්කල සිතුමුත් පුහුදුන් මා හට..
දලසිළු නැගෙනා හද තුල රශ්මිය..
ඔච්චම් කරමින් දුන්නත් දසවද...
බුහුමන් කලයුතු දෙවියකි මට ඔබ.

වටරැහැනින් වැසුනත් පහන මිණී..
පැහැසර පුදයි වන මැද තනිවී..
සත්කුලු පව්ව අතරින් දිව එන්නෙද රජුනේ..
සත්තයි.. පුජාගාරයකි මතකයන් හදේ...

නිල්මිණී ප්‍රියදර්ශිකා....